

Akdamaryň we Hojalyňnyň hasabyny kim bermeli?

Category: Kitapcy, Publisistika

написано kitapcy | 23 января, 2025

Akdamaryň we Hojalyňnyň hasabyny kim bermeli? AKDAMAR'IN VE HOCALI'NIN HESABINI KİM VERECEK?

Kaç defa yazdım, kaç yerde konferanslarımda, sohbetlerimde ifade etmeye çalıştım ki, Türk milleti, târihî hâdiseler karşısında, muhakeme yapmaktan uzaklaştırılıyor, kendi târihine yabancılaştırılmak isteniliyor.

İdrâkini zorlayarak, bugüne kadar uğradığı felâketlerden hiçbir ibret almamış gibi, hâlâ târihi tekerrür ettirme gayretine girişiyor. Nedir bu iftiralar, gafletlerden, ihânetlerden, vurdumduymazlıklardan ve suskunluklardan çektiğimiz!

Atillâ'yı unutmuşuz, Kürşad'ı unutmuşuz, Doğu Türkistan'ı unutmuşuz, Kerkük'ü, Kırım'ı unutmuşuz, Balkanlar'ı unutmuşuz!..

Çanakkale'de verdiğimiz şehitlerimizi, onları şehit eden ihânet çeteleriyle beraber anma mertebesizliğine düşmüşüz!..

İstiklâl Harbi'nde, nâmûsumuza yeltenenlerle tokalaşmışız. Bunların hiçbiri de, bizden , ne nezâketen ve ne de siyâseten özür dilemiş değildirler. Hiçbiri!..

Meselâ, şu yazıyı okuyanımız var mı? Hani, “Biz, insanları zehirlemeyeceğiz ki! Siz, Türkleri insandan mı sayıyorsunuz? Onlar, köpek ve domuz gibi ancak hayvan sayılabilir! ” diyen , insanlıktan habersiz birinin torunlarından olan Birleşik Kırallık Ankara Büyükelçisi David Reddaway'ın, Çanakkale Harbi'nin 98. yılında söylediklerine bakınız.

Diyor ki: “Bugün, Çanakkale Savaşları'nda birbirleriyle çarpışan ulusların askerlerinin, herhangi bir savaş alanında birbirinin düşmanı olabileceğini düşünmek dahi imkânsız. Çanakkale Savaşları'nın müttefikleri de düşmanları da bizleri dostluk ve ortak hedefler ile bağlayan güçlü bir ilişki,

müttefiklik ve gruplaşma içerisindedir.” (Vatan Gz. 25 Nisan 2013, sy.6)

Burada, bir pişmanlık, bir özür beyanı, bir acıma hissi, bir mahçubiyet var mıdır? Öyle ya, siz, gelip benim vatanıma saldıracaksınız ve ikiyüz elli binin üzerinde genç insanımızın şehit olmasına sebep olacaksınız ve böyle rahat konuşacak, nutuk atacaksınız! Hem de benim ülkemde!..

Ya Akdamar!.. İsterseniz, onu, bir hanım yazarımızın kaleminden nakledeyim. Ben, bu mevzûyu, Ekim 2012 tarihli Erciyes Dergisi’nin 6- 17 sayfalarında yayınlanan “Türk Dili’nin Ve Türk Kültürü’nün Kimyâsına Dâir” oldukça uzun makalede yazmama ve birçok yerde de konferans olarak sunmama rağmen hâlâ anlaşılmaz kalmıştır. Ümit ederim ki, hanım yazarımızdan nakledeceğim birkaç cümle zihinlerde yer eder, iz bırakır.

Hanım Yazarımızın adı: Arzu Özok.

Yazısının adı: «Tecâvüz Adası».

Yayınlandığı yer: Erciyes Dergisi, Şubat 2012, sayfa: 16’dır.

Bilinmektedir ki, Birinci Cihân Harbi sonrasında Ruslar, Doğu Cephemizden çekilirken, uygun buldukları yerlere Ermeni Taşnak ve Hınçak çetelerini yerleştirmişlerdir. Bilhassa F(ı)ransa’dan destek gören bu çeteler, ta o zamanlardan başlamak üzere büyük Ermenistan hedefleriyle Müslüman-Türk milletine-sebebini bilemediğimiz- bir kinle saldırmaya başlamışlardır.

Akdamar kilisesi, bir “üs” olarak böyle bir vazîfede bulunmuştur. Bu hususta, hanım yazarımız Arzu Özok şöyle diyor:

“Van Gölü’nün ortalarında, vapurda pusuya yatan Ermeni Çeteleri, insafsızca Türk çocuklarının tamamını keserler ve göle atarlar. Van Gölü’nün suları Türk’ün kanı ile kırmızıya boyanır.

1.723 mâsûm Müslüman-Türk kadınına tecâvüz edildikten sonra katledilerek, onlar da Van Gölü’nün sularına bırakılır ve tecâvüz ettikleri kadın/kızlardan 106’sı intihar eder. Ayrıca; genç olanlardan 274’ü de “sürekli tecâvüz” maksadıyla bu hâin kilisede tutulur.”

Peki, biz ne yaptık? Başbakan'ın ifadesiyle söyleyelim: "Van'da Ermeni Ortodoks Kilisesi yıkılmak üzereydi. O kiliseyi kendi kasamızdan restorasyonunu yaptırmak suretiyle ibadete açtık."

Belki unutulmuş olunabilir. Oraya "kendi kasamızdan" ne kadar para ödedik biliyor musunuz? Hatırlatalım: 2.600.000 (iki milyon altı yüz bin) Türk Lirası!..

Bu noktadaki sözüm; her fikirdeki insanlık âleminden ve Müslüman-Türk erkeklerinden ziyâde Müslüman-Türk kadınlarındadır. Bu tavrı, tasdik ve tasvip ediyor musunuz? Bu tavrı, başkalarına da uygun buluyor musunuz? O hâlde!..

1992 yılının 25/26 Şubat gecesi başlayan vahşî bir saldırıda Ermeniler tarafından şehit edilen 106'sı kadın, 83'ü çocuk, 613 Azerbaycan Türk'ü ile ilgili, bir pişmanlık, bir geri duruş, bir mahçubiyet haberi duydunuz mu?

Dahası; Samsun Türk Ocağı Başkanı OMÜ Tarih Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Kaya Tuncer Çağlayan'ın belirttiğine göre, bu sayı, Karabağ'da, bu geceki katliamdan önce yapılanlarla, yirmi bini aşmaktadır. Hani bunun " tâziyesi" ?

Başbakan, Ermeniler hâricindekileri "herkes" diye ifade ediyor ki, benim ecdâdım da bu "herkes"in içindedir. Bu "herkes" kim ise, adı söylenmelidir. Kaldı ki; "Aynı dönemde benzer koşullarda yaşamını yitiren, etnik ve dini kökeni ne olursa olsun..." denilmektedir.

"Etnik: Fr. ethnique, Aynı ırk, dil veya kültürden olan, bir topluluğa âit, kavmî, ırkî" (Bknz: Misalli Büyük Türkçe Sözlük, Kubbealtı Lugatı, İstanbul 2011, sy. 359) mânâsına geliyorsa, Türk, "ırk veya kavim" olma vasfına hâiz mi değildir? Türk olmaktan iftihar etmeyen, gurur duymayan Türk var mıdır?

Hem, niçin "etnik" de, ırk, kavim veya millet değil? Niçin F(ı)ransızcası tercih edilmiş acaba, düşünmek, bilmek isteriz! Bunu istemek, hakkımız mı değil?

O hâlde, böyle bir yazı metni içinde, niçin Türk kelimesi geçmiyor?

Şunu da söylemeliyim ki, dedelerimin hiçbirisi, bana, -çok şükür- utanılacak bir şey bırakmadı.

Hangi ırkın, hangi milletin veya kavmin torunları, böyle bir özür beyanına ihtiyaç duyuyorlarsa, metinde sözü edilen “etnik ve dini köken”e sahipseler , elbette ki, bu “kökenleri” beyan şartıyla özür beyanında bulunabilirler.

Ben, bundan muafım! Çünkü, benim ecdâdım, kimseye bir kusurda bulunmadı!

M. Hâlistin KUKUL,

OMÜ Emekli Öğretim Görevlisi, Şâir ve Yazar

Alıntı Kaynak: «Türk Ocakları». Publisistika